

POSTANOWIENIE

Dnia 2 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Igor Zgoliński

SSN Paweł Kołodziejcki

w sprawie K. P.

skazanego z art. 286 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 2 sierpnia 2023 r.

zażalenia skazanego

na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 8 lutego 2023 r., sygn. akt I KO 119/22

o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Najwyższy, na podstawie art. 545 § 3 k.p.k., odmówił przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w P. z 10 czerwca 2021 r., II AKz 295/21, utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w K. z dnia 13 kwietnia 2021 r., sygn. akt II K 34/15. Odnotować należy, że postanowienie do dotyczyło rozstrzygnięcia kwestii w trybie art. 417 k.p.k., a więc zaliczenia na poczet orzeczonej kary okresu tymczasowego aresztowania w innej sprawie.

Na postanowienie to zażalenie wniósł skazany, a z treści tego środka odwoławczego wynika, że nie zgadza się z jego treścią.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne co powoduje, że zaskarżone postanowienie należało utrzymać w mocy.

Jak wynika z treści art. 535 § 3 k.p.k., sąd, orzekając jednoosobowo, odmawia przyjęcia wniosku niepochozącego od osoby wymienionej w § 2 bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność.

Taka sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie, co powoduje, że nie sposób stwierdzić, by w postępowaniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k., doszło do jakichkolwiek uchybień procesowych. Sąd Najwyższy orzekając co do wniosku skazanego o wznowienie postępowania słusznie wskazał na wyjątkowość instytucji, której zastosowania domagał się skazany, a także na brak podstaw do uwzględnienia wniosku, widoczny już na pierwszy rzut oka, bez dokonywania szczególnej analizy okoliczności w nim wskazanych.

Nie sposób zakwestionować stanowiska Sądu Najwyższego, w którym Sąd ten wskazał, że instytucja wznowienia postępowania, należy do kategorii postępowań o charakterze nadzwyczajnym, szczególnym również względem innego nadzwyczajnego postępowania, jakim jest postępowanie kasacyjne. Instytucja ta nie może być zatem postrzegana jako środek, mający na celu kontrolę prawidłowości orzeczenia wydanego w postępowaniu odwoławczym, a do tego w istocie zmierzał wniosek skazanego.

Kontrola taka na skutek wniosku skazanego nie była możliwa po pierwsze z tego powodu, że poza kwestionowaniem postanowienia Sądu Apelacyjnego w P. w sprawie II AKz 295/21, skazany w istocie nie powołał się na żadne okoliczności wskazujące na fakt popełnienia przestępstwa w związku z postępowaniem, w którym zostało wydane, ani na nowe fakty lub dowody w rozumieniu art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. Po drugie natomiast, co ma w sprawie podstawowe znaczenie, instytucja wznowienia postępowania ma zastosowanie jedynie do orzeczeń kończących prawomocnie postępowanie sądowe, a w jednolitym w tym zakresie orzecznictwie przyjmuje się, że chodzi zasadniczo o orzeczenia rozstrzygające o istocie procesu karnego, a więc o odpowiedzialności karnej określonej osoby. Nie jest zatem

orzeczeniem kończącym postępowanie w rozumieniu art. 540 k.p.k. postanowienie wydane w postępowaniu incydentalnym (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 27.08.2008 r., IV KZ 59/08; z 11.09.2008 r., IV KZ 62/08). Do kategorii postępowań wpadkowych należy natomiast zaliczyć postępowanie dotyczące zaliczenia na poczet orzeczonej kary okresu tymczasowego aresztowania stosowanego w innej sprawie, w trybie art. 417 k.p.k.

Już więc tylko z tego powodu nie mogło dojść do wznowienia postępowania zakończonego wskazanym wyżej postanowieniem Sądu Apelacyjnego w P., co przesądzało o oczywistej bezzasadności wniosku skazanego i wykluczało jego uzupełnienie w trybie art. 120 k.p.k. Należy jednocześnie odnotować, że Sąd Najwyższy w zaskarżonym postanowieniu na marginesie wyjaśnił, z jakiego powodu nie sposób mieć zastrzeżeń do postanowienia Sądu Apelacyjnego w P..

Mając powyższe na uwadze należało orzec jak w sentencji.

[as]

(EF)